

Skandal Teapot Dome

7 kwietnia 1922 roku Minister Spraw Wewnętrznych (Secretary of Interior) wydzierżawił rezerwy ropy naftowej Wyoming, dając początek sławnemu skandalowi Teapot Dome, w który uwikłana była administracja Białego Domu.

Teapot Dome było publicznym landem okalającym Teapot Rock - skały mającej kształt imbryka, skąd wzięło swoją nazwę. W 1921 roku, na mocy upoważnienia prezydenta Warrena G. Hardinga, kontrola rezerw ropy znajdujących się na tym obszarze została przekazana z Ministerstwa Marynarki Wojennej (Navy Department) do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Department of Interior). W 1922 roku, Albert B. Fall, amerykański minister spraw wewnętrznych

wydzierżawił Teapot Dome, bez możliwości ubiegania się o kontrakt innych kontrahentów, Harry'emu F. Sinclair'owi, przemysłowcowi w branży naftowej. Inne obszary, będące w centrum skandalu, Elk Hill w Kalifornii, zostały w taki sam sposób udostępnione Edwardowi L. Doheny'emu. Obie transakcje stały się przedmiotem dochodzenia komisji senackiej, na której czele stał senator Thomas J. Walsh.

W trakcie postępowania sprawdzającego okazało się, że w 1921 roku Doheny pożyczył ministrowi Fall'owi 100 tysięcy dolarów nieoprocentowanej pożyczki. W 1923 roku, gdy Fall przechodził na emeryturę, również Sinclair pożyczył mu dużą kwotę pieniędzy. Śledztwo doprowadziło do postawienia Falla w stan oskarżenia. Zarzucono mu znowę i przyjęcie łapówek. Udowodniono mu tylko drugie przestępstwo, za które został skazany na rok więzienia i 100 tysięcy dolarów grzywny.

W drugim procesie Sinclair i Doheny zostali oczyszczeni z zarzutów, niemniej Sinclair został później skazany na więzienie za zniewagę Senatu i zatrudnienie prywatnych detektywów do szpiegowania członków ławy przysięgłych. Decyzją Sądu Najwyższego (Supreme Court) z 1927 roku pola naftowe zostały ponownie włączone do rezerw państwowych.

Kiedy w 1922 roku rezerwy ropy były pod nadzorem Edwina C. Denby'ego, Ministra Marynarki Wojennej Stanów Zjednoczonych, Fall namówił Denby'ego do przekazania kontroli do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, któremu szefował. Wówczas jurysdykcję nad obszarem, dzięki zgodzie Falla, otrzymała w trybie bezprzetargowym firma Harregy'ego F. Sinclaira - Sinclair Oil, znana wówczas jako Mammoth Oil.

Wbrew powszechnemu mniemaniu, taka transakcja była legalna na mocy Mineral Leasing Act z 1920 roku. Za

swoje przysługi Fall otrzymał prezenty od potentatów naftowych na łączną kwotę około 404 tysięcy dolarów (równowartość dzisiejszych 4 milionów dolarów). Ten wątek - pieniędzy przechodzących z rąk do rąk - był tutaj nielegalny, a nie sam leasing gruntów. Fall próbował utrzymać go w sekrecie, ale poprawa nagle i drastyczna jego warunków bytowych spowodowała masę spekulacji. Doniosła o nich również gazeta „Wall Street Journal”. Już następnego dnia demokratyczny senator stanu Wyoming John B. Kendrick zgłosił wniosek o rozpoczęcie śledztwa, a republikański senator Wisconsin, Robert M. La Follette Sr., zorganizował Senacką Komisję ds. Obszarów Publicznych, która doprowadziła do jednego z najważniejszych dochodzeń w historii Senatu Stanów Zjednoczonych.

Najbardziej dociekliwym członkiem Komisji był demokrat z Montany - senator Thomas J. Welsh, który przez ponad dwa

lat śledził poczynania Falla. Komisja nie dopatrzyła się bezprawnych działań, mimo to dokumenty dotyczące transakcji zaczęły znikać. Kiedy śledztwo miało się ku końcowi, a Falla miano już uznać za niewinnego - znaleziono jeden niezabezpieczony przez niego dokument, poświadczający pożyczkę z listopada 1921 roku otrzymaną od Doheny'ego.

Dopiero w 1927 roku Sąd Najwyższy uznał, że dzierżawy spornych obszarów zostały uzyskane w sposób wskazujący na korupcję, unieważniając w lutym tamtego roku umowę dotyczącą Elk Hills, a w październiku tę związaną z Teapot Dome.

*Źródła: wapedia.mobi;
infoplease.com*